

[siol.net /sportal/rekreacija/francozinja-ki-tece-okrog-sveta-te-dni-tece-po-sloveniji-video-538244](https://siol.net/sportal/rekreacija/francozinja-ki-tece-okrog-sveta-te-dni-tece-po-sloveniji-video-538244)

V Slovenijo prispela edinstvena ženska na posebni misiji

Avtor: Alenka Teran Košir

13-16 minutes

Predstavljajte si, da pretečete en maraton na leto. Za številne je to vrhunec tekaške sezone. Za 42-letno Francozinjo [Marie Leautey](#) pa zgolj še en kamenček v mozaiku tekaškega projekta, v okviru katerega si je zadala preteči svet. Njen načrt je bil, da to stori v dveh letih. A žal je tudi njej konkretno ponagajala pandemija novega koronavirusa. Prvič jo je ustavila 11. marca v italijanski Pisi, drugič pa prav te dni v Sloveniji.

Dvainštiridesetletna Francozinja Marie Leautey si je zadala, da bo v dveh letih pretekla traso okrog sveta. Prav med tekom po Sloveniji jo je zaradi karantene ustavilo drugo zaprtje meja, tako kot se ji je marca zgodilo v Italiji. Foto: Barbara Gradič Oset Te dni bi se nekdanja finančna direktorica **Marie Leautey**, iz Maribora, kjer se trenutno nahaja, morala podati v Avstrijo, a ker je naša severna soseda mejo zaprla, ji ne preostane drugega, kot da svoj maratonski podvig, v okviru katerega bo pretekla več kot 26 tisoč kilometrov, še drugič prekine in počaka na boljše čase.

Marie se je na tekaško pustolovščino [podala 6. decembra lani z rta Roca na zahodu Portugalske](#), skrajni točki celinske Evrope, zaradi pandemije pa ni jasno, kdaj bo dosegla svoj cilj.

Pri projektu sledi pravilom Svetovne tekaške zveze [WRA](#) (World Running Association), ki veljajo za tek okrog sveta. Do zdaj je to uspelo le šestim tekačem.

Z Marie smo se pogovarjali ob njenem postanku v Celju, mestu Alme Karlin, s katero je našla nemalo vzporednic.

Marie Leatey v sredo na poti od Celja do Zgornje Polskave. Foto: Ana Kovač

Za vami je skoraj devet tisoč pretečenih kilometrov in trenutno tečete po Sloveniji. Kakšne vtise ste si ustvarili o naši državi?

Navdušena sem! Upam, da se zavedate, v kako neverjetno lepem okolju živite.

Pred nekaj dnevi sem bila v Ljubljani, v Kamniku, na Vranskem, v Celju ... Kot kaže, bom pot za zdaj zaradi zaprtja avstrijske meje morala končati. Iz Maribora bi namreč pot morala nadaljevati po Avstriji, a to žal ne bo mogoče. Tako mi ne preostane drugega, kot da projekt že drugič prekinem – prvič sta me pandemija in popolno zaprtje države ustavila marca v Italiji, zdaj pa še v Sloveniji. Ko bo to mogoče, se bom spet vrnila v Maribor in od tu nadaljevala svoj tekaški projekt.

Med Celjem in Zgornjo Polskavo:

Nekaj statistike tekaškega projekta Marie Leatey:

- do zdaj je na poti 256 dni,
- za njo je 218 tekaških dni in 38 dni počitka,
- 8.734 pretečenih kilometrov,
- 962 ur teka,
- 84 tisoč višinskih metrov, kar je enako, kot bi se 9,5-krat povzpela na Mount Everest,
- povprečna hitrost 9,1 kilometra na uro, torej 40,1 kilometra na dan.

Kaj ste počeli v vmesnem času?

Prvi val epidemije novega koronavirusa jo je marca ustavil v Pisi. Pot je z iste točke nadaljevala 4. junija. Po koncu drugega vala epidemije, ki jo je ustavila v Mariboru, bo svoj tek okrog sveta nadaljevala prav v štajerski metropoli. Foto: lootie-run.com Marca sem odpotovala v Pariz, kjer sem ostala kar 80 dni. V tem času sem pomagala dobrodelnim organizacijam pri oskrbovanju ljudi, ki so pomoč potrebovali, zdaj pa potujem v Grčijo, kjer sem pred leti vrsto let živila in kjer imam veliko prijateljev, no, pa tudi nekdanjega moža (smeh, op. a.). Upam, da bom tudi tam čas lahko porabila kar najbolj koristno zase in za druge.

Pandemija je precej spremenila moje načrte – če bi šlo vse po načrtu, bi morala teči že po Avstraliji – a se ne pritožujem. Tako je, in pomembno je, da se razvoju dogodkov prilagajam sproti.

Tega sem se naučila že v službi. Dolga leta sem delala kot finančna direktorica in moje delo je bilo zelo pragmatično, naučila sem se, da je edini način, da gredo stvari naprej, pa naj gre za posel ali življenje, to, da si prilagodljiv. Zdaj sem pripravljena, da bo moja pot namesto dveh trajala tri leta.

Kako dolgo ste že sanjali o takem projektu? So vas tako vzgajali? Da sledite svojim sanjam?

Yolande Righetti Leautey, babica Marie Leautey, ki jo je navdihnila, da se loteva stvari, ki si jih zada. Foto: lootie-run.com Imela sem to srečo, da sem imela neverjetno babico, ki me je vedno spodbujala, naj sledim svojim sanjam. Babica **Yolande Righetti Leautey** je bila rojena leta 1913 in je študirala na pariški Sorboni, kar za ženske v tistem obdobju ni bilo tako vsakdanje, kot je danes.

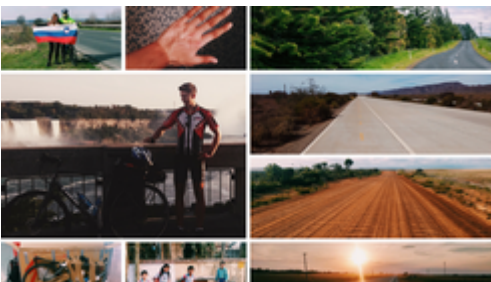
Študirala je kemijo in delala v laboratoriju. V obdobju med drugo svetovno vojno je poučevala v osnovni šoli in leta 1964 postala direktorica pariške Knjižnice Marguerite Durand.

Leta 1975, v mednarodnem letu žensk, je organizirala serijo konferenc in razstav na temo feminizma in literature. Kot strastna bralka in feministka je veliko pripomogla k raziskovanju feminizma.

Bila je zelo ekstravagantna gospa z zelo naprednimi nazori, ki je bila prepričana, da lahko uresniči vse, kar si zastavi. In tako je vzgajala tudi mene. Bila je moj veliki vzor.

Še danes se spominjam, da sem kot majhna deklica prebirala knjigo Julesa Verna z naslovom V 80 dneh okrog sveta. Kako navdušena sem bila in kako sem si tudi sama želela doživeti nekaj podobnega. O svoji želji, da bi prepotovala svet, sem kot majhna deklica lahko govorila le z babico.

Tomaž Humar, sin legenarnega alpinista z istim imenom, je leta 2016 prekolesaril svet:

[Sportal Tomaž Humar, fant, ki je odrastel prej kot vrstniki #intervju](#)

Želja po potovanju je od nekdaj živela v meni in takoj ko sem odrasla, sem zapustila Francijo, ki jo imam, mimogrede, zelo rada, in začela potovati. Živela in delala sem na Škotskem, v Nemčiji, Švici, Grčiji, Singapurju ...

Tudi Slovenci imamo veliko popotnico, žensko, ki je tako kot zdaj vi sama prepotovala svet, se izobraževala v tujini, govorila osem tujih jezikov ... Ste že slišali za Almo Karlin? Prepričana sem, da bi se z vašo babico odlično ujeli in da bi bili prijateljski.

Ne, a jo guglam že med najinim pogovorom (smeh, op. p.).

Neverjetno, hodila je na Sorbono, tako kot moja babica! In živela je v Celju, kjer sem danes jaz! Neverjetno, kakšno naključje. Se strinjam, z babico bi se odlično ujeli.

Kako je sicer videti vaš značilen tekaški dan? Kdaj se podate na pot, kje prespite, kje se okrepčate?

Običajno štartam pred sončnim vzhodom in se podam proti naslednji destinaciji. Do naslednjega cilja običajno pritičem okrog poldneva ali 13. ure, tako da imam dovolj časa za počitek in razgledovanje.

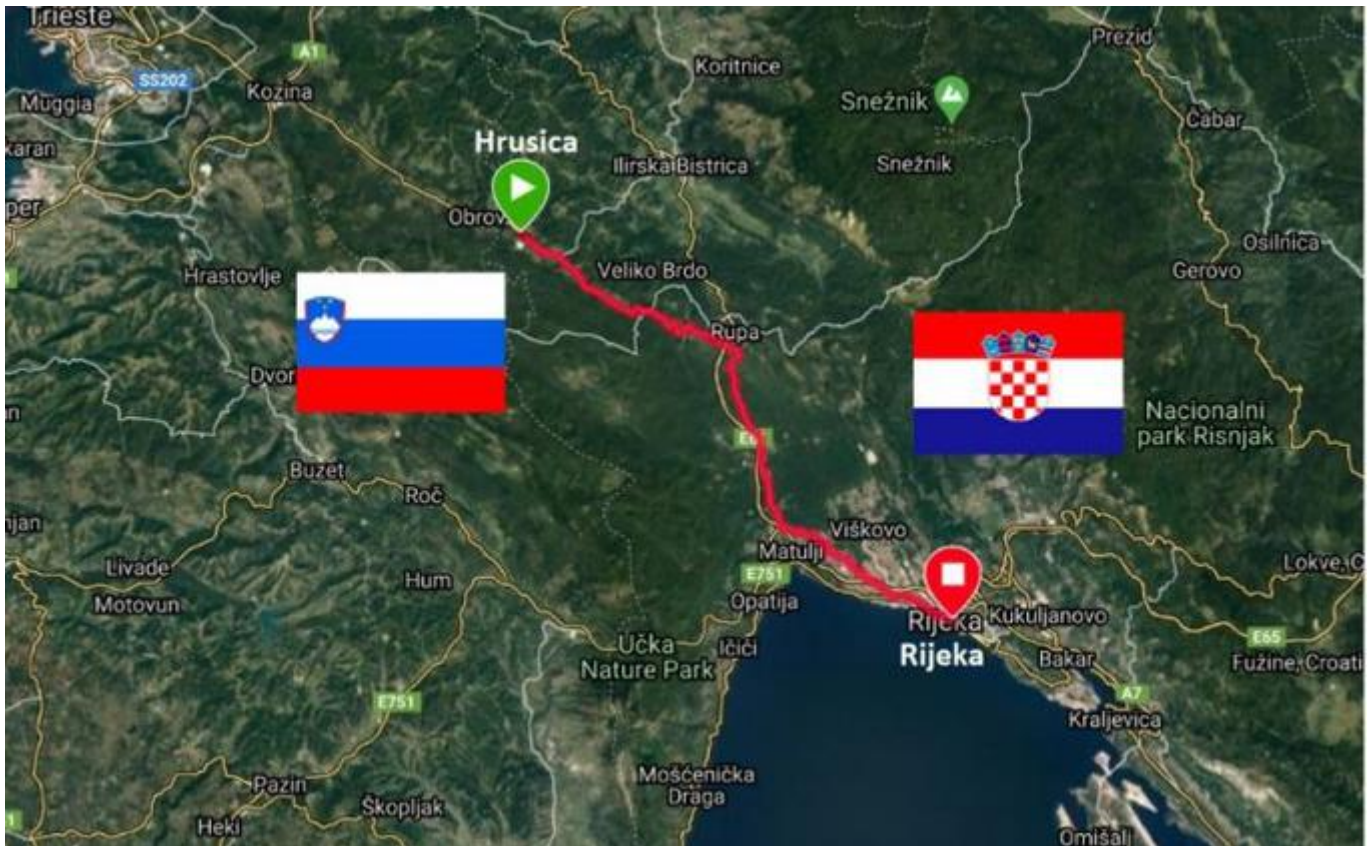
Zjutraj in zvečer si hrano pripravim sama, najraje živim v penzionih, kjer imam svojo sobo in kuhinjo, kosilo pa običajno pojem v katerem od gostinskih lokalov na poti. No, dokler so bili ti odprti, seveda (smeh, op. a.).

Zadnji teden jem večinoma sendviče in jih imam že vrh glave, zato sem takoj, ko sem pritekla v Celje, obiskala eno od večjih trgovin, si kupila zajeten zrezek in ga spekla v svojem apartmaju. Zelo je prijal po dolgem času.

Kdaj in kako si rezervirate prenočišče?

Vsak teden si en dan privoščim prosto – zdaj je to v Mariboru, prejšnjič v Ljubljani – in takrat rezerviram prenočišča – najraje sobe pri zasebnikih, za teden dni vnaprej. Vedno rezerviram prek Bookinga, to se mi zdi najlažje.

Vas ljudje ob poti ustavljajo? So presenečeni nad tem, kar počnete?

Marie se je že 22. junija za kratek čas ustavila v Sloveniji. Moram povedati, da ni prvič, da na poti prečkam Slovenijo. To se mi je zgodilo že junija, ko sem iz Trsta tekla proti Hrvaški, kjer sem potem pot nadaljevala vse do Grčije.

Takrat sem ustavila v [kraju Hrušica](#) in spomnim se, kako prijazni so bili Slovenci do mene in kako začudeni so bili nad mojim početjem.

Ponujali so mi hrano in pijačo, pa sem rekla, ne, seveda bom plačala tisto, kar bom spila in pojedla, a so vztrajali, da ne, ker sem gostja v vaši državi. Spomnim se, da sem si takrat mislila, kakšna škoda, da bom samo en dan preživela v Sloveniji, no, in zdaj sem spet tukaj.

V Slovenijo sem tokrat pritekla iz Hrvaške, še prej sem bila v Srbiji – ne boste verjeli, koliko psov in mačkov se tam podi po cestah (smeh) – in Bosni. Pri vas bom preživela 11 dni.

Običajno so nad mojim početjem najbolj presenečeni policisti. Tečem namreč z velikim vozičkom, v katerem hranim vso svojo prtljago, policisti pa so prepričani, da prevažam dojenčka, in jih zanima, zakaj vozim dojenčka ob glavni cesti.

Foto: Ana Kovač

Pravila teka okrog sveta

Pravila Svetovne tekaške zveze (WRA) za tek okrog sveta (do zdaj ga je opravilo šest oseb) narekujejo naslednje (vsa najdete na spletni strani <https://worldrunnersassociation.org/the-wrc>):

- tekač mora preteči najmanj 26.232 kilometrov, kar je enako skupnemu seštevku kilometrov širine vseh kontinentov.
- teči je treba v isti smeri in prečkati najmanj štiri celine od enega do drugega oceana in
- tek se mora zaključiti na isti točki, kot se je začel.

Marie Leautey si je zadala, da bo 26.232 kilometrov pretekla od Evrope, preko JV Azije, Avstralije, Nove zelandije, Severne Amerike, Južne Amerike in Severne Afrike.

Tečete z masko?

Tečem ne, si jo pa nadenem takoj, ko se ustavim. To so mi svetovali tudi slovenski policisti.

Vsak dan pišete tudi blog. Zase, za druge?

Zase in za druge. To je moj dnevnik. Tako se bom najlažje spominjala vsega, kar sem in bom doživela.

Kako je tekaško potovanje drugačno od tistega, kar ste pričakovali?

Precej. Pričakovala sem solo tek okrog sveta, a sem kmalu ugotovila, da niti malo ne gre za solo tek.

Smisel tega potovanja so namreč ljudje, ki jih srečujem ob poti, in vedno znova ugotavljam, da je bistvo in najbolj zabaven del mojega potovanja prebiranje bloga. Toliko doživetij in stikov z ljudmi je zbranih tam! Mislim, da ravno iz komunikacije z domačini izveš največ o državi.

Na pot se je z rta Roca na zahodu Portugalske podala 6. decembra lani. Foto: lootie-run.com
Na vaši spletni strani je tudi zemljevid, na katerem lahko natančno spremljamo, kje ste. Ste vso pot, trase, pomikanje od točke A do točke B, načrtovali vnaprej?

Da. Rekla sem si, če že pustim službo in se dve ali tri leta posvetim samo temu projektu, ki je tudi fizično precej poseben, potem želim, da je v celoti dokumentiran. Zame in za moje najbližje, ki tako lahko redno spremljajo, kaj se mi dogaja na poti.

Na zemljevidu lahko spremljajo mojo natančno lokacijo, si preberejo, kaj se mi dogaja. Želim, da moj blog postane koristno orodje za vse, ki jih zanimajo potovanja oziroma kraji, ki sem jih obiskala.

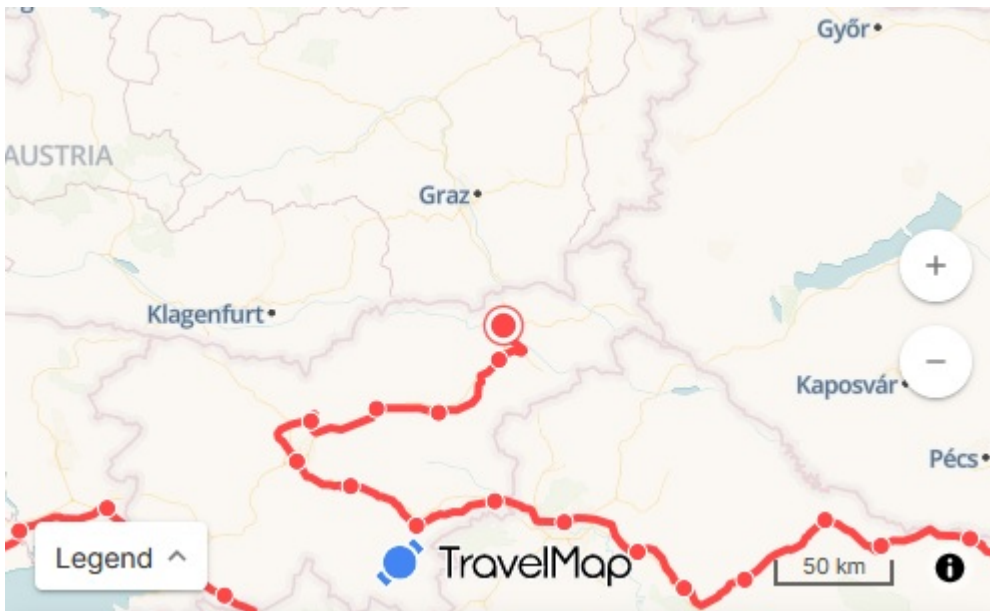
Ampak najbrž nimate dovolj časa, da bi se poglobili v kraje, skozi katere tečete in kjer se ustavite, ali pač?

Vsak večer se pripravim, raziščem, kaj me čaka, in vedno se najde kaj zanimivega.

Na primer Novo mesto, drugi kraj, ki sem ga obiskala ob svojem drugem obisku Slovenije. Nisem vedela, da je tam rojena Melania Trump, prva dama ZDA. To se mi je zdelo strašno zanimivo.

Kako načrtujete traso? Zakaj se na primer trasa iz Celja za vas konča ravno na Zgornji Polskavi?

Približno dve leti pred začetkom teka sem začela načrtovati pot. Če si bom že vzela dve ali tri leta prosto, da to izpeljem, potem sem želela biti prepričana, da vem, kaj počnem.

V letu in pol sem natančno izrisala traso, po kateri se vsak dan premaknem za približno 40 kilometrov. Pravim približno, zato, ker jih kak dan pretečem 50, drugi dan 30. Odvisno od tega, kje bo moje naslednje prenočišče.

Se je pa s pandemijo moja pot kar precej spremenila, ampak, kot rečeno, izzivom se sproti prilagajam.

Iz Grčije bi morala teči v Istanbul v Turčiji in nato poleteti proti Avstraliji, a ker je celina še zaprta, sem nadaljevala tek po Evropi.

Ta del (Srbija, Bosna, Hrvaška, Slovenija in Avstrija) je bil sicer rezerviran za zadnji del poti.

Kakšen je bil odziv ljudi, ko ste jim razkrili svoj načrt? Da boste pustili donosno službo in se podali na tek okrog sveta?

Tisti, ki me dobro poznajo, niso bili niti malo presenečeni, saj so vedeli, da bom vse skupaj zelo natančno načrtovala in da tega ne bi niti napovedovala, če ne bi bila prepričana, da mi lahko uspe.

Morda je moje bližnje presenetilo samo to, da si želim okrog sveta teči, ne potovati na bolj ustaljene načine.

So pa zato ljudje, ki me ne poznajo, toliko bolj presenečeni, ko jim razložim, kaj počnem. Če bi hodila, bi se jim zdelo bolj logično in lažje izvedljivo.

Foto: lootie-run.com **Zanimivo je, da pred tem projektom niti niste toliko tekli, da ste rekli, da se bo kondicija gradila sproti?**

S tekom sem se začela ukvarjati leta 2003. Pretekla sem nekaj krajših razdalj in nekaj maratonov, potem pa sem se bolj posvetila triatlonu, ki združuje meni ljube discipline.

V teku nikoli nisem bila med najhitrejšimi, sem pa bila od nekdaj zelo vzdržljiva.

Tako sem skoraj dve leti pred začetkom projekta vsak dan tekla v službo in nazaj, to je bilo približno 20 kilometrov na dan, ob prostih dneh in za praznike sem pretekla maraton, tako da sem vedela, da zmorem preteči tudi po 40 kilometrov na dan.

V obdobju, ko sem na primer živela v Singapurju in sem za teden dni obiskala Avstralijo, sem tam vsak dan pretekla maraton, toliko, da sem vedela, da sem tega sposobna.

Kako se telo spopada z napori?

Morda ne boste verjeli, ampak v vsem tem času še nisem imela niti žulja niti krčev, nobenih težav!

Morda zato, ker ne pretiravate?

Verjetno, res je! Tečem približno s hitrostjo od devet do deset kilometrov na uro, to je moje povprečje. Vsak dan porabim štiri ali štiri ure in pol. Pred sabo potiskam še voziček s približno 30 kilogrami prtljage.

Ko sem utrujena, si enostavno vzamem počitek. Se usedem, pogledam naravo, nekaj malega pojem, fotografiram ...

Ura pri mojem projektu ne igra nobene vloge, zato je to, kar počnem, povsem drugače, kot je bilo, kadar sem bila na tekmovanju. Precej sproščeno je vse skupaj, nikoli ne rinem z glavo skozi zid.